

116.**Zákon ze dne 14. července 1927****o silničním fondu.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Silniční fond.**§ 1.**

(1) Při ministerstvu veřejných prací zřizuje se státní silniční fond, který jsou právnickou osobou může samostatně nabývatí práv a se zavazovati.

(2) Na venek zastupuje fond ministr veřejných prací, pokud jde o zápůjčky (§ 4) spolu s ministrem financí. Akty týkající se zápůjček kontrastuje předseda Nejvyššího účetního kontrolního úřadu.

§ 2.

Účelem silničního fondu jest opatření prostředky na zlepšení silnic státních a na poskytování příspěvků na zlepšení těch tratí silnic zemských (župních) a okresních, které mají mimořádný význam pro dopravu, zvláště dálkovou, dále na zlepšení silnic obecních v obvodu měst, v nichž je sídlo zemské politické správy.

§ 3.

(1) Silniční fond opatřuje si potřebné peněžní prostředky:

1. z běžných příjmů (odst. 2.),
2. zápůjčkami.

(2) Jako běžné příjmy se silničnímu fondu přikazují výtěžky:

1. daně z motorových vozidel a dávky z jízdného za osobní dopravu autobusy (§§ 8 až 25);
2. polovice poplatků za povolení k dovozu minerálních olejů a polovice cla z dovozu minerálních olejů;
3. cla na dovoz pneumatik (duše, pláště) a plných a komorových pryžových obručí.

§ 4.

(1) Ústřední sociální pojišťovna poskytne silničnímu fondu v době deseti let v částkách přibližně rovnoměrných úvěr do výše 1.000.000.000 Kč na úrok o $\frac{1}{2}\%$ vyšší než činí úroková míra, kterou určuje § 185 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří, nejméně však na 5%, přičemž má silniční fond právo zápůjčku šest měsíců předem vypovědět. Zápůjčka tato

umoří se v 69 pravidelných půlletních, pozadu jdoucích splátkách. Úrok a úmor hradí se z běžných příjmů fondu; pokud by příjmy ty na úrok a úmor nestačily, doplní je stát ze svých běžných příjmů.

(2) Jednání a listiny, kterých je třeba ku provedení odst. 1., jsou prosty kolků a poplatků.

§ 5.

(1) Pokud běžných příjmů (§ 3) fondu nebude třeba na úrok a úmor dluhů, použije se jich:

1. k zvýšení úvěru v řádném rozpočtu ministerstva veřejných prací na pravidelné náklady silniční do výše 70.000.000 Kč;

2. k doplnění mimořádného úvěru v rozpočtu ministerstva veřejných prací na stavby a rekonstrukce silniční a mostní částkou nejvýše 25.000.000 Kč.

(2) Zbytku běžných příjmů použije se jako podpory na zlepšení silnic nestátních, uvedených v § 2.

§ 6.

Silniční fond, jehož rozpočet je součástí státního rozpočtu, spravuje v dohodě s ministrem financí ministr veřejných prací, který je povinen podati každoročně zprávu Národnímu shromáždění o hospodaření s fondovými prostředky v uplynulém roce a o stavu fondu k 31. prosinci každého roku. Zpráva bude součástí celkového státního závěrečného účtu.

§ 7.

(1) Při správě silničního fondu zřídí se jakožto poradní sbor silniční rada, jež kromě předsedy bude mít 28 členů a stejný počet náhradníků. Členy (náhradníky) jmenuje ze zástupců samosprávných svazků, Ústřední sociální pojišťovny, zájemníků a z odborníků vždy na tříleté období ministr veřejných prací. Za osoby, které v období přestaly být členy, provede se jmenování náhradní.

(2) Silniční radě přísluší podati posudek o všeobecném i každoročním podrobném programu ministerstva veřejných prací na zlepšení silnic a posudek, jak má být rozdělena podpora z běžných příjmů fondu na zlepšení silnic nestátních, uvedených v § 2, jakož i podávat v těchto směrech vlastní návrhy.

(3) Členství v silniční radě je čestné. Členové, kteří nebydlí v místě, kde silniční rada

zasedá, obdrží po čas zasedání, jehož se zúčastní, nepoživají-li z veřejné pokladny již náhrady z jiného důvodu, diety; výši diet stanoví vláda. Mimo to nahradí se jim, nepoživají-li z veřejné pokladny náhrady jízdného z jiného důvodu nebo výhody volné jízdy, jízdné II. třídy za cestu z jejich bydliště k zasedání a zpět.

(4) Podrobnější ustanovení o silniční radě stanoví vládní nařízení.

Daň z motorových vozidel.

§ 8.

Motorová vozidla, jichž se používá k dopravě po veřejných cestách nebo místech a jež se nepohybují po kolejích, jakož i vlečné jejich vozy, pokud jsou zvláště pro ně zařízeny, jsou podrobeny dani podle tohoto zákona.

§ 9.

(1) Osvobozena jsou vozidla:

1. státní správy s výjimkou oněch, jichž se používá ve státních závodech, ústavech a zařízeních, spravovaných podle zákona ze dne 18. prosince 1922, č. 404 Sb. z. a n. o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavech a zařízeních, jež převahou nemají plnit úkoly správné, nebo jež jsou pronajata;

2. vozidla, jichž se používá výhradně pro místní službu poštovní, dále vozidla zvláště zařízená pro službu požární a zdravotní, jakož i zvláště zařízená vozidla silničních správ a obcí, jichž se používá výhradně ke stavbě, správě a udržování nebo čištění veřejných cest a míst;

3. určená pro osobní dopravu a náležející osobám, jimž podle mezinárodního práva přísluší právo exterritoriality, konsulům z povolání a osobám jim na roveň postaveným s podmínkou, že vzájemnost je zaručena a že uvedené osoby nejsou příslušníky československými;

4. traktory, používané v polním hospodářství, pokud jezdí jen mezi hospodářskými budovami a polmi, na nichž poplatníci (§ 10) sami hospodaří;

5. kola (bicykly) s pomocným motorkem (velomotory).

(2) Ministr financí se zmocňuje, aby povolil, je-li vzájemnost zaručena, osvobození cizozemským vozidlům, jimiž přijíždějí do území československé republiky cizozemské osoby ve výkonu služby veřejné, a cizozem-

ským vozidlům, zvláště zařízeným pro službu požární nebo zdravotní.

§ 10.

(1) Poplatníkem je majitel vozidla, v případě jeho prodeje s výhradou vlastnictví držitel vozidla. Vzniknou-li pochybnosti nebo jde-li o vozidla, s nimiž se podnikají zkušební jízdy, považuje se za majitele, na koho zní dopravně-policejní značka.

(2) Nemá-li majitel vozidla v tuzemsku bydliště (sídla) a nepoužívá-li vozidla v tuzemsku sám, jest poplatníkem, kdo vozidla v tuzemsku používá.

§ 11.

(1) Z tuzemských vozidel, t. j. takových, která mají stálé stanoviště v československé republice, činí daň ročně:

1. z motocyklů s vozíkem nebo bez něho a z tříkolek 150 Kč;

2. z osobních automobilů, vyjímajíc autobusy, podle válcového obsahu:

	do 1— litru	300 Kč
více než 1— „ 1·5 „	500 „	
„ „ 1·5 „ 2— „	800 „	
„ „ 2— „ 2·5 „	1200 „	
„ „ 2·5 „ 3— „	2200 „	
„ „ 3— „ 3·5 „	3500 „	
„ „ 3·5 „ 4— „	4500 „	
„ „ 4— „ 4·5 „	5000 „	
„ „ 4·5 „ 5— „	5500 „	
„ „ 5— „ 5·5 „	6000 „	
„ „ 5·5 „ 6— „	6500 „	
„ „ 6— „ 6·5 „	7000 „	
„ „ 6·5 „ 7— „	7500 „	
„ „ 7— „	8000 „ ;	

z osobních vozidel, hnaných elektřinou, za každých 100 kg váhy a její část, převyšující 50 kg, 50 Kč;

3. z autobusů a podobných motorových vozidel, sloužících k hromadné dopravě osob, z traktorů a z vlečných vozů (§ 8) uvedených vozidel za každých 100 kg váhy a její část, převyšující 50 kg, 50 Kč;

z nákladních automobilů a jiných nákladních vozidel, hnaných motory spalovacími, elektrickými nebo parními, a z vlečných jejich vozů (§ 8) za každých 100 kg váhy, za každých 100 kg únosnosti a část váhy a únosnosti, převyšující 50 kg, po 35 Kč.

Sazby tyto platí pouze pro vozidla opatřená pneumatikami. Při vozidlech, opatřených obroučemi plnopryžovými, zvyšuje se sazba o 50%, při vozidlech s obroučemi komorovými o 20%;

4. z automobilů, používaných střídavě k dopravě zboží a osob, platí se daň podle sazby, stanovené pro automobily nákladní;

5. z vozidel, s nimiž podnikají výrobci nebo obchodníci motorových vozidel zkušební jízdy, za každou značku

na motocykly nebo tříkolky . . . 100 Kč,
na jiná vozidla . . . 500 Kč.

(2) Na šest měsíců činí daň 55% roční částky.

(3) Vyměří-li se při prvním vyměření (§ 14, odst. 1.) daň na dobu kratší jednoho roku nebo pololetí, vypočte se daň poměrnou částí z částek, vypadajících podle odst. 1. a 2.

(4) Vypočtená daň zaokrouhlí se nahoru na celé Kč.

(5) Z vozidel sloužících k dopravě pošty a patřících poštovní správě nebo poštovní správou k tomu účelu najatých, pokud nejsou podle § 9, odst. 1., č. 2. osvobozena, snižuje se daň o polovici.

§ 12.

(1) Za autobusy považují se vozidla, jež mají více než 8 sedadel.

(2) Obsah válců vypočte se podle vzorce

$$N = \frac{0,785 \times V \times V \times Z \times P}{1,000,000}$$

při čemž N značí obsah válců (v litrech), V vrtání (v mm), Z zdvih (v mm), P počet válců.

§ 13.

(1) Z cizozemských vozidel, která přibudou do tuzemska k jízdě na přechodnou dobu, činí daň

1. z motocyklů s vozíkem nebo bez něho a tříkolek:

při pobytu do 15 dnů . . . 20 Kč
" " " 30 " . . . 40 "
" " " 60 " . . . 80 "

2. z osobních automobilů, vyjímajíc autobusy:

při pobytu do 2 dnů . . . 40 Kč
" " " 5 " . . . 80 "
" " " 15 " . . . 160 "
" " " 30 " . . . 240 "
" " " 60 " . . . 480 "

3. z autobusů, nákladních vozidel a traktorů při váze vozidla

do 500 kg:

při pobytu do 15 dnů . . . 20 Kč
" " " 30 " . . . 40 "
" " " 60 " . . . 80 "

přes 500 kg do 2000 kg:

při pobytu do 5 dnů . . . 20 Kč
" " " 15 " . . . 40 "
" " " 30 " . . . 80 "
" " " 60 " . . . 160 "

přes 2000 kg:

při pobytu do 5 dnů . . . 40 Kč
" " " 15 " . . . 120 "
" " " 30 " . . . 200 "
" " " 60 " . . . 400 "

(2) Dny pobytu v tuzemsku nemusí následovati po sobě; daňový list (§ 14) ztrácí však rok po vyhotovení svou platnost. Dnem rozumní se den kalendářní; část dne počítá se za den celý.

(3) Činí-li pobyt v tuzemsku více než 60 po sobě následujících dnů nebo požádá-li o to poplatník, budiž zapravena daň podle sazeb, platných pro vozidla tuzemská (§ 11). Cizozemský osobní automobil může však býti zdáněn podle tuzemské sazby jen tehdy, když poplatník předloží vyměřovacímu úřadu (§ 17) osvědčení o počtu válců a jich rozměrech (vrtání a zdvihu) v mm. § 11, odst. 2. a 4. platí obdobně.

(4) Vyžádá-li si poplatník prodloužení doby pobytu v tuzemsku, zaplatí jest na další období daň podle sazby, jako by šlo o nový vstup vozidla do tuzemska.

§ 14.

(1) Daň z tuzemských vozidel dlužno zapříviti před použitím vozidla, a to najednou na rok nebo šest měsíců, při prvním vyměření daně však vždy do konce běžného pololetí nebo běžného roku. Daň se platí, pokud vládním nařízením nebude stanoveno jinak, zvláštěními složitými listky poštovního úřadu šekového.

(2) Z cizozemských vozidel zapříví se daň při celním záznamu vozidla na období uvedená v § 13. V případě § 13, odst. 3., zapříví se daň na celých šest měsíců nebo celý rok. O zapřívění daně vydá úřad vyměřovací (§ 17) daňový list. Předpisy celní zůstávají nedotčeny.

(3) Za každé vozidlo budiž daň zapravena zvláště.

(4) Do které lhůty třeba zapraviti daň z vozidel, která byla v používání již v době účinnosti tohoto zákona, ustanoví vládní nařízení.

(5) Pro vozidla od daně osvobozená (§ 9) vydá úřad vyměřovací potvrzení o osvobození.

(6) Řidič vozidla je povinen mít při jízdě s sebou složenku o zapravené dani nebo daňový list nebo potvrzení podle předchozího odstavce.

§ 15.

(1) Nehledíc k případům zániku osvobození nemají změny nastalé v platebním období v osobě majitele nebo v podkladě pro zdanění toho kterého vozidla za následek změnu ve vyměření dani, poplatník je však povinen změny tyto do 8 dnů oznámiti úřadu vyměřovacímu, který je vyznačí na složném nebo daňovém listu. Při cizozemských vozidlech mohou tyto změny býti oznámeny ve stejné lhůtě kterémukoli z úřadů, uvedených v § 17, odst. 2.

(2) Daň se nevrací vyjímajíc případ, o němž jedná § 16, odst. 1.

§ 16.

(1) Tuzemská vozidla jsou poplatníci (§ 10) povinni před použitím (§ 14, odst. 1. a § 15, odst. 1.), pokud se týče před uplynutím posledního období, za něž daň byla zaplacená, ohlásiti u vyměřovacího úřadu (§ 17), aby zjistil, zda daň byla správně zaplacená nebo že jest od ní poplatník osvobozen. Vzor přihlášky ustanoví vládní nařízení. Případně předepsaný dodatek na dani zapraviti je do 14 dnů po doručení vyrozumění; bylo-li na dani zaplacen více než odpovídá zákonu, vrátí se rozdíl hotově.

(2) Cizozemská vozidla, která přibudou do tuzemska k jízdě na přechodnou dobu, jsou poplatníci povinni přihlásiti u celního úřadu při záznamném řízení. Zůstane-li cizozemské vozidlo na území Československé republiky ještě po uplynutí období, na které z něho byla daň zapravena, jest poplatník povinen přihlásiti vozidlo k dalšímu pobytu u vyměřovacího úřadu (§ 17) a zapraviti daň na další dobu nejpozději v den, kdy prochází platnost starého daňového listu.

(3) Do které lhůty třeba přihlásiti vozidla, která byla v používání již v době účinnosti tohoto zákona, ustanoví vládní nařízení.

(4) Pokud tuzemské vozidlo nebylo u dopravně-policejního úřadu odhlášeno nebo po-

kud cizozemské vozidlo nevystoupilo prokázaně z území Československé republiky, má se za to, že se ho používá k tuzemské dopravě.

§ 17.

(1) Úřadem vyměřovacím pro daň z tuzemských motorových vozidel je v Čechách a na Moravě okresní finanční ředitelství, ve Slezsku finanční inspektorát, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finanční ředitelství, v jehož obvodu má vozidlo stálé stanoviště.

(2) Vyměřovacím úřadem pro daň z cizozemských motorových vozidel je vstupní celní úřad a, jde-li o další zapravení daně nad dobu, pro kterou byla daň zapravena (§§ 13, 16, odst. 2.), též kterýkoli úřad, uvedený v odst. 1. Pro první vyměření daně podle § 16, odst. 3., jakož i pro dodatečné vyměření daně z vozidel, jež nebyla včas přihlášena k dalšímu pobytu, jest vyměřovacím úřadem kterýkoli úřad, uvedený v odst. 1., jakož i celní úřad výstupní.

(3) Pro vozidla, o nichž jedná § 11, odst. 5., je vyměřovacím úřadem pro obvod celého státu zemské finanční ředitelství v Praze. Podrobnější předpisy o řízení určí vládní nařízení.

(4) Vyměřovací úřady jsou oprávněny žádati od poplatníků vysvětlivky o veškerých okolnostech, které se týkají daně neb ohlašovací povinnosti, nahlížeti do průkazných listin, činiti z nich výpisy a vyžádati si na stvrzenku příslušné doklady.

§ 18.

Proti výměře daně nebo odepření osvobození lze u vyměřovacího úřadu podati odvolání do 30 dnů po sdělení o výši daně neb odepření osvobození. O odvolání rozhoduje s konečnou platností finanční úřad II. stolice a, jde-li o daň, vyměřenou podle § 17, odst. 3., ministerstvo financí. Odvolání nemá účinku odkládacího.

§ 19.

(1) Veškeré veřejné úřady jsou povinny účinně spolupůsobiti při provádění tohoto zákona. Politické (policejní) úřady, vedoucí v patrnosti motorová vozidla, jsou zejména povinny do 4 neděl po účinnosti zákona zaslati seznam všech motorových vozidel, jich majitelů a stanovišť vyměřovacímu úřadu (§ 17, odst. 1. a 3.), příslušnému podle stanoviště vozidla a sdělovati nadále témuž úřadu každou změnu majitele vozidla i stanoviště.

(2) Dopravně-policejní značka pro nově ohlášené vozidlo nesmí být vydána, pokud nebyl podán průkaz, že daň byla zapravena.

§ 20.

(1) Jakékoli zkrácení nebo zatajení daně z motorových vozidel trestá se jako těžký důchodkový přestupek pěti až dvacetinásobkem zkrácené daně. Jiné přestupky tohoto zákona a nařízení podle něho vydaných trestají se peněžitým trestem od 10 do 2.000 Kč.

(2) Jinak platí o stíhání přestupků tohoto zákona trestní zákon důchodkový z r. 1835, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi podle ustanovení třicátkových řádů z r. 1754 a 1788 s instrukcí z r. 1842 a zák. čl. XI/1909 se všemi změnami a dodatky.

(3) Trestnost přestupků promlčuje se ve třech letech.

(4) Při zmeškané přihlašovací povinnosti může vyměřovací úřad na základě pomůcek, které má po ruce, vyměřiti daň z moci úřední, jsa při tom oprávněn užití sazeb o 10% vyšších než jsou uvedeny v § 11, pokud se týče 13.

§ 21.

O promlčení daně podle tohoto zákona, jakož i o vymáhání platí obdobně ustanovení, týkající se daní přímých. Pro daň podle tohoto zákona vázne na vozidle zákonné zástavní právo.

§ 22.

(1) Obecní dávka z držení motorických dopravních prostředků smí být vybírána nejpozději za kalendářní pololetí, v němž tento zákon nabyl účinnosti. Tím mění se § 38 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 329 Sb. z. a n. o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním.

(2) Pokud dávka, uvedená v předchozím odstavci, byla prokazatelně zaplacená za pololetí, v němž zákon tento nabyl účinnosti, započte se poměrnou částí, která vypadá na dobu od účinnosti zákona do konce pololetí, do daně podle tohoto zákona, vyměřené na touž dobu. Do daně na dobu pozdější není započítání dávky přípustno ani tehdy, když započítáním podle věty první nebyla placená dávka zcela vyčerpána.

(3) Poplatky za povolení dočasného vstupu cizozemských automobilů, vybírané na základě § 3 zákona ze dne 24. června 1920, č. 418 Sb. z. a n. o úřadu pro zahraniční obchod a § 2

zákona ze dne 19. ledna 1922, č. 25 Sb. z. a n., jímž se zrušuje úřad pro zahraniční obchod, se zrušují dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti.

(4) Pokud byly tyto poplatky zaplacený na dobu, do níž spadá počátek účinnosti tohoto zákona, započtou se poměrnou částí, která vypadá na dobu od počátku účinnosti tohoto zákona do konce vstupní lhůty, těmito poplatky kryté, do daně z motorových vozidel.

(5) Ode dne účinnosti tohoto zákona nepodléhají přepychové dani předměty, uvedené v pol. 64 seznamu přepychových předmětů a výkonů, vydaného vládním nařízením ze dne 28. dubna 1927, č. 43 Sb. z. a n.

§ 23.

Orgány důchodkové kontroly a pohraniční finanční stráž, jakož i silniční a bezpečnostní policie jsou oprávněny a povinny bděti nad tím, zda poplatníci zachovávají předpisy tohoto zákona, zejména zda daňové povinnosti bylo učiněno zadost. Zastavování vozidel v jízdě jedině za účelem tohoto dozoru nebudí však prováděno. Výjimka se připouští jen v pohraničním pásmu.

§ 24.

Daň podle tohoto zákona není základem pro jakékoli přírážky.

Dávka z jízdného za osobní dopravu autobusy.

§ 25.

(1) Z jízdného za osobní dopravu autobusy kromě autobusů, sloužících výhradně dopravě v hranicích obce, zapraviti je dávku ve výši, stanovené pro železniční dopravu osobní. Tato dávka může být paušalována. Lístky dělnické a školní jsou od dávky osvobozeny.

(2) Ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem železnic a pošt a telegrafů může pro autobusy, obstarávající spojení v krajích, kde není souběžného spojení železničního, dávku zcela nebo z části prominouti.

(3) Jinak platí pro dávku podle tohoto paragrafu obdobně ustanovení zákona ze dne 30. června 1921, č. 242 Sb. z. a n. o dopravních daních.

(4) Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

(5) Právo obcí vybíratí dávku z osobní dopravy autobusy zaniká pro dobu od účinnosti

tohoto zákona. Tím mění se § 38 zákona č. 329/1921, a čl. I., § 1, č. 14 zákona ze dne 6. února 1920, č. 117 Sb. z. a n. o zavedení a vybírání obecních platů a dávek v obci hlavního města Prahy.

Závěrečná ustanovení.

§ 26.

Poplatníci, kteří jsou povinni obstarávat dopravu motorovými vozidly za náhradu, stanovenou smlouvou nebo úředním tarifem, mohou žádati, aby náhrada byla přiměřeně upravena se zřetelem na zvýšení daňového břemene, vzniklé tímto zákonem.

§ 27.

Kdy zákon tento nabude účinnosti, stanoví vládní nařízení.

§ 28.

Provedením zákona pověřují se ministři financí a veřejných prací v dohodě s ostatními zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Peroutka v. r.

za ministra Dr. Engliše.

Dr. Spina v. r.

117.

Zákon ze dne 14. července 1927 o potulných cikánech.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Za potulné cikány podle tohoto zákona pokládají se cikáni z místa na místo se toulající a jiní tuláci práce se štítící, kteří po cikánsku žijí, a to v obojím případě i tehdy, mají-li po část roku — hlavně v zimě — stále bydliště.

§ 2.

(1) Potulní cikáni se sepisují a vedou v patrnosti jak určí vládní nařízení.

(2) Potulní cikáni jsou povinni na vyzvání k soupisu takovému se dostaviti a udávati při něm správná osobní data (přezdívký) svá i osob, s nimiž se potulují.

§ 3.

(1) Bezpečnostní úřady a orgány mohou ke zjištění totožnosti prováděti u potulných cikánů kdykoli zjišťování anthropometrická, daktyloskopická i jiná, zejména zvláštních známek (jizev, vad, tetování a pod.) a přikázati jim, aby po dobu, než jejich totožnost bude zjištěna, nejdéle však po 14 dnů, nevzdalovali se z určitého místa, jakož i učiniti vhodná opatření k zajištění tohoto příkazu.

(2) Jednání, kterým zjišťování totožnosti úmyslně se maří, zvláště též odstraňování rozlišujících známek, se zakazuje; v takových případech mohou bezpečnostní úřady neb orgány totožnost též jinak zajistiti.

§ 4.

(1) Každý potulný cikán starší 14ti let obdrží od politického úřadu I. stolice zvláštní průkaz totožnosti (legitimaci cikánskou), v němž budou uvedena jeho osobní data (§ 2), popis osoby, jakož i připojen otisk prstů. Dále buďtež do tohoto průkazu zapsána obmezení, jež cikánu byla uložena, byl-li dán pod policejní dohled. Děti mladší 14ti let buďtež zapsány v průkazu osoby, s níž žijí.

(2) Každý potulný cikán jest povinen nositi cikánskou legitimaci stále u sebe a ji na požádání předložiti bezpečnostnímu úřadu nebo orgánu. Rovněž jest povinen ohlásiti nejbližšímu politickému úřadu nebo nejbližší četnické stanici veškeré změny v osobních datech osob v ní uvedených a narození dítek nejpozději do osmi dnů, ztrátu legitimace do tří dnů.

(3) Zemře-li osoba, jíž legitimace cikánská byla vydána, budiž legitimace vrácena nejbližšímu politickému úřadu I. stolice neb nejbližší četnické stanici. Učiniti jsou tak povinny osoby, jež se zemřelým žily.

§ 5.

(1) Cikáni smějí jen, obdrží-li k tomu povolení (list kočovnický) politického úřadu I. stolice, kočovati v rodinách nebo s vozidly, jakož i se zvířaty určenými k tahu nebo k nošení nákladů.

(2) V listě kočovnickém budiž udáno, pro které osoby platí, a dále kolik a jaká vozidla nebo zvířata smějí býti s sebou vzata. List zní na jméno hlavy rodiny.

(3) V listě kočovnickém může býti v zájmu veřejné bezpečnosti předepsán též směr a druh cesty, může býti určeno území, v němž kočování jest dovoleno, nebo mohou býti ulo-